

Kis Pál István

Damaszkusz felé

Az éj, ez a felbuggyanó forró szurokláva,
az égbolton már a csillagokra dermedt,
a város egy böfögő rusnya szörny,
mióta rászokott saját sarára...

Az út a torkolatába terpeszkedő folyó,
a városkapu nyeldekklő varangya
a füstöt vedlő fáklyakígyót
öklendezve falja.

***

A utat felügyelők folyton megállítják,
szeretnék, ha megtudni volna mód,
mit akarhat itt e marcona katona,
s a tucatnyi behemót?

Hányszor kell még bizonygassa,
hogy nem hibbant zarándok,
hogy dolga van itt, dolga,
merthogy ő a büntető,
a végső paranoia!

A zarándokhelyeket is bezáratom
– fordul az egyik behemóthoz –,
igaz, itt könnyebb befogdosni őket,
csak épp nyűg a bosszúvágyon,
látni, hogy az út s a cél végül egyesülnek.

A vércseppek nyomait nézi a saruján,
köpések is lehetnének, ha volna hozzá merszük,
de csak Jézusról nyammognak, akiről azt hiszik,
tán az Isten fia, s bűneiktől megváltja majd őket.

***

Csend van... néma csend!
Mint mindenütt és mindig,
akárhova ment...

***

*LEGALÁBB AZT KÉRDEZD MEG,
– ordibál a pusmogó fényeknek –
MERT TUDOM, HOGY ITT VAGY:
MIÉRT? MIÉRT IS KERGETLEK?!!!*

***

Az úton a tömeg
teste-bűze szaglik,
posvány a hordalék...
Bizony éhen vesznek,
hisz pászka sincs elég,
s mi állhat még ellent
a mohó dögevésnek?

Valójában fél,
hogy nem fog választ tudni,
de kapjon már értelmet az odabent
oly vadul burjánzó kétség;
vagy zabálja fel a fontolgtatnívágyat,
mint Istentől s embertől idegent!

***

Csend van... néma csend!
Amilyet még sose hallott,
akárhova ment.

***

Nyergéből leszáll, szinte esik,
egy pocsoltyában bámulja
a gyűlölt koldusarcot,
a kezet, a fénnyel ereztet,
amely szinte védekezve,
tartja elé jeleként
a torz kis fakeresztet...

Csak áll és bénultan mereng,
mintha parancsszóként szólna
fülében a hang, ez a néma csend...

A pénzes zacskóból
kikotor egy tallért,
mintha volna koldus
a pocsoltyába ejti...
A behemót nem érti,
amit hozzá motyog.
(Mért értené pont ő,
amit nem ért senki?)

***

A bizalmatlan népek
rémülten hátrálnak,
mert (*nem csoda,
és nem ámitás*)
épp az első
PÁLFORDULÁS
volt az, amit láttak